

Πανηγυρική Όμιλία

ἐπὶ τῇ Θρονικῇ Ἑορτῇ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου

2023

«Τὸν ποθούμενον Θεόν, ἐν σαρκὶ κατιδὼν ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, θεόπτα Πρωτόκλητε, τῷ μὲν ὁμαίμονι ἐβόας ἀγαλλόμενος· Εὐρήκαμεν ὦ Σίμων τὸν ποθούμενον· τῷ δὲ Σωτῆρι δαυϊτικῶς ἐκραύγαζες· Ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἢ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἢ ψυχὴ μου πρὸς σέ Χριστέ ὁ Θεός».(Ἰδιόμελον Λιτῆς Ἦχ. Πλ. δ).

Καὶ ἰδοὺ σήμερον ἐν τῇ Βασιλίδι τῶν Πόλεων καὶ ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου ἐν Πατριαρχικῇ καὶ πολυαρχιερατικῇ Θεῖα Λειτουργίᾳ, τὸν ὑπὲρ ἡμῶν Σταυρωθέντα καὶ Ἀναστάντα Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Σωτήρα τοῦ σύμπαντος κόσμου λατρεύομεν καὶ τὸν Πρωτόκλητον Αὐτοῦ μαθητὴν καὶ Ἀπόστολον, τὸν Ἰδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως εὐγνωμόνως τιμῶμεν καὶ ἀξιοχρέως γεραίρομεν ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς.

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,
Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Εὐλαβεῖς κληρικοί,
Ἐντίμη Ἀντιπροσωπεῖα τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης,
Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες,
Εὐλογημένοι χριστιανοί!

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀνταδέλφου του, Ἀποστόλου Σίμωνος Πέτρου καὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ὑπῆρξαν, τὸ πρῶτον, μαθηταὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ. Ἦταν εὐλαβεῖς Ἰουδαῖοι, προσδεχόμενοι τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσίας. Ὁ Ἀνδρέας ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἰωάννου ἤκουσαν τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην νὰ λέγῃ περὶ τοῦ Ἰησοῦ δεικνύων Αὐτόν: «ἶδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ» (Ἰω. α', 36). Καὶ τότε ἐκεῖνοι δραμόντες ἠκολούθησαν Αὐτόν. Εἰς

τὴν ἐρώτησιν τοῦ Ἰησοῦ «τί ζητεῖτε;» ἐκεῖνοι ἀποκρίθησαν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ ἰδοῦν ποῦ μένει. Καὶ ὁ Κύριον εἶπεν πρὸς αὐτοὺς: «Ἔρχεσθε καὶ ἴδετε». Καὶ «ἦλθον οὖν καὶ εἶδον ποῦ μένει, καὶ παρ' αὐτῶ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην».(Ιω.α',38-39). Ἑρμηνεύων τὸ χωρίον τοῦτο λέγει ὁ ἱερός Θεοφύλακτος:«Πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῶ στρέφεται ὁ Ἰησοῦς, καὶ δεικνύει αὐτοῖς τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον. Εἰ μὴ γὰρ διὰ τῆς ἀγαθῆς πράξεως ἀκολουθήσης τῶ Ἰησοῦ, οὐκ ἂν φθάσης εἰς θεωρίαν τοῦ προσώπου Κυρίου, οὐδὲ ἀπελεύση πρὸς τὴν παραμονὴν αὐτοῦ, τουτέστιν, οὐ φθάσεις εἰς τὸν τῆς θείας γνώσεως φωτισμόν· οἰκία γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὸ φῶς. "Φῶς γὰρ, φησὶν, οἰκῶν ἀπρόσιτον". Ὁ γὰρ μὴ καθάρας ἑαυτόν, καὶ διὰ τῆς καθάρσεως ἀκολουθήσας, πῶς ἐν γνώσει φωτισθήσεται;». Τὴν πρώτην αὐτὴν θεοπτικὴν ἐμπειρίαν, ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ ἱερός ὑμνογράφος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ἀποκαλύπτει εἰς τὸν ἀτάδελφον αὐτοῦ Ἀπόστολον Πέτρον λέγων πρὸς αὐτόν: «Εὗρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὃ ἐστι ἑρμηνευόμενον Χριστός» (Ιω. α', 41-42). Ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ Μεγάλῃς Βουλῆς Ἄγγελος, ὁ ἄσαρκος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι ὁ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθὼν ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσας Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Μετὰ τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν Ἁγίων Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου, ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος, ἐγκαταλείψας τὴν πατρῶαν γῆν καὶ καθοδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Κυρίου διέρχεται ὄρη καὶ βουνά, φαράγγια καὶ πεδιάδας, ποταμοὺς καὶ θαλάσσας, πορευόμενος ἀγαλλομένῳ ποδί, πρὸς τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας τῶν ἐν σκότει καὶ σκιᾷ τῆς ἀγνωσίας καὶ τῆς εἰδωλολατρίας καθεζομένους ἐν Σκυθίᾳ, Πόντῳ, Βυζαντίῳ,

Βιθυνία, Θράκη, Ἡπείρω καὶ Ἀχαΐα καὶ κηρύττει μετὰ παρρησίας, λέγων πρὸς αὐτοὺς: «Εὗρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὃ ἔστι ἐρμηνευόμενον Χριστός». (Ἰω.α,41-42). Ἐν τέλει, εἰς τὴν Ἀχαΐαν καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτῆς, τὰς Παλαιὰς Πάτρας, ἠξιώθη τέλους μαρτυρικοῦ, σταυρωθεὶς ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Εἰς τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον, κατέναντι τῆς Χαλκηδόνος, ὁ Πρωτόκλητος Ἀπόστολος Ἀνδρέας προχειρίζει πρῶτον ἐπίσκοπον τὸν θεηγόρον Στάχυν καὶ καταλείπει τοῦτον διάδοχον τῆς Ἀποστολικῆς πίστεως καὶ τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως εἰς τὴν τότε ἄσημον ἐκείνην ἀποικίαν τῶν Μεγαρέων, ἣτις ἔμελλε νὰ ἐξελιχθεῖ, συμφώνως πρὸς τὴν ἀνεξερεύνητον βουλήν τοῦ Θεοῦ, εἰς ἐπισκοπὴν, Ἀρχιεπισκοπὴν, Πατριαρχεῖον, Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, Μητέρα Ἐκκλησία πάντων τῶν ἐθνῶν. Καὶ ἔκτοτε, ἐνταῦθα ἀμετακίνητος εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Καθέδραν Αὐτῆς, ἐν τῇ τοῦ Κωνσταντίνου Πόλει, ἡ Μητὴρ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπορεύθη διὰ μέσου τῶν μεγίστων τῆς πίστεως Ἁγίων Πατριαρχῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τὴν ἀνυψώσαν αὐτὴν μεγάλως, Χρυσοστόμου, Πρόκλου, Φλαβιανοῦ, Ἀνατολίου, Γερμανοῦ τοῦ Α΄, Μεθοδίου, Ταρασίου, Φωτίου, Φιλοθέου, Γενναδίου, τῶν πορφυρογεννήτων βυζαντινῶν αἰώνων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν χρόνων ἐκείνων τῆς δοκιμασίας τῆς μεγάλης, διὰ δόξης καὶ ἀδοξίας, δι' εὐφημίας καὶ δυσφημίας, δι' εὐφροσύνης καὶ θλίψεως, δι' ἀτιμίας, ὑπομονῆς καὶ ἐγκαρτερήσεως, συνεσταυρουμένη καὶ συνανισταμένη μετὰ τοῦ Κυρίου τῆς Δόξης καὶ ἐξαγγέλλουσα μεγαλοφώνως διὰ λόγων καὶ παθημάτων τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν ὅτι: «Εὗρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὃ ἔστι ἐρμηνευόμενον Χριστός». (Ἰω.α,41-42).

Ἀπὸ Στάχους τοῦ πρώτου Ἀγγέλλου τῆς ἐν Βυζαντίῳ Ἐκκλησίας ἕως τῆς σήμερον, πλῆθος παρὰ Θεοῦ κεκλημένων

καὶ ἐκλεκτῶν γενομένων Κυρηναίων ἦσαν τὸν σταυρὸν Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ λιτανεύουσιν τοῦτον περὶ τῶν θεοκτίστων τειχῶν τῆς Θεοδοκοσκεπάστου Κωνσταντινουπόλεως, κραυγάζοντες καὶ λέγοντες: «Εὗρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὃ ἐστὶ ἐρμηνευόμενον Χριστός». (Ιω.α,41-42). Τοιοῦτοτρόπως πρὶν τριάκοντα καὶ δύο ἔτη, ἀγαλλόμενοι εἶδομεν ἀνερχόμενον, θεία συνάρσει, ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ μαρτυρικοῦ Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τὸν τότε νεοεκλεγέντα Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον καὶ ἀναλαμβάνοντα τὴν ὑπάτην διακονίαν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἠκούσαμεν Αὐτὸν λέγοντα μὲ φωνὴν σταθερὰν καὶ ἐπιβλητικὴν, ἣτις ἠκούσθη, ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν, εἰς ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τοῦ τετραπεράτου κόσμου: «Παραλαμβάνομεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ μακαριστοῦ καὶ μεγάλου ἐν Πατριαρχαῖς Δημητρίου τοῦ Α' τὸν σταυρὸν Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, εἰς συνέχισιν τῆς ἀνόδου εἰς τὸν Κρανίου Τόπον, εἰς συσταύρωσιν ἡμῶν τῷ Κυρίῳ καὶ τῇ Αὐτῷ συνεσταυρωμένη Ἐκκλησία, εἰς συντήρησιν τοῦ φωτὸς τῆς Ἀναστάσεως...». Θεοκύρωτος ἡ διακονία, μαρτυρικὴ ἢ πορεία, ἀτέρμονος ἢ ἀγωνία, αἰμάσσουσα ἢ καρδία, πυρίφλεκτος ἢ ἰκεσία τοῦ Πατρὸς καὶ Πατριάρχου ἡμῶν ὑπὲρ τῶν ὀλίγων καὶ ἀμετρήτων τέκνων τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν.

Ἡ μεγαλεύθυνος καὶ μαρτυρικὴ αὕτη ἀποστολή, τὸ πρωτεῖον τιμῆς καὶ διακονίας, τὰ ἱερὰ προνόμια καὶ τὰ ἀπαράγραπτα δίκαια τοῦ πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καθηγιάσθησαν καὶ καθιερώθησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τῶν Τοπικῶν Συνόδων τῆς καθόλου Ἐκκλησίας καὶ ἀποτελοῦν ἐκκλησιαστικὴν προᾶξιν, κανονικὴν τάξιν καὶ ἀδιαμφισβήτητον παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Διὰ ταύτην τὴν πρωτεύθυνον διακονίαν λέγει ὁ

μακαριστὸς Μητροπολίτης Σάρδεων Μάξιμος: «Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ζωὴ, ὡς ζωὴ εἶναι ὄργανισμός, ὡς ὄργανισμός ἔχει κεφαλὴ καὶ κέντρο τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὸ ὁποῖο ἔχει μοχθήσει ὅσο οὐδεμία ἄλλη Ἐκκλησία ὑπὲρ τῆς Ορθοδοξίας καὶ ἀφοῦ ὑπέμεινε καθαρμούς μεγάλους, καθαγίασε στοὺς αἰῶνες τὴν θέσιν τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία κατέλαβε καὶ κατέχει. Ἡ θέσις καὶ τὰ δικαιώματα τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶναι καθορισμένα ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς Ἱστορίας ὑπὸ τῶν ὁποίων εἶναι ἐπίσης καθορισμένη καὶ ἡ Πρωτόθρονος μεταξὺ αὐτῶν θέσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» καταλήγει ὁ Ἱεράρχης. Ἡ Μήτηρ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πρωτοστάτησε, εὐδοκίᾳ τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ, διὰ μέσου τῶν αἰῶνων μετὰ θείου φωτισμοῦ, συνέσεως περισσῆς καὶ σοφίας μοναδικῆς εἰς τὴν ἐρμηνείαν καὶ διατύπωσιν τῶν σωτηριωδῶν δογμάτων τῆς εὐσεβείας, εἰς τὴν σύγκλησιν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, εἰς τὴν περιφρούρησιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Ὁρθοδόξου ἡσυχαστικοῦ μοναχισμοῦ, εἰς τὴν ἐκκίνησιν τῶν μεγάλων ἱεραποστολικῶν δράσεων, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς ἐνδόξου ἐποχῆς τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως ἕως καὶ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Πατριάρχου Φωτίου, εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, εἰς τὴν διάσωσιν τοῦ ἡμετέρου Γένους, εἰς τὸν ἐπιστηριγμὸν εἰς καιροὺς δυσχειμέρους, τῶν Πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς θυσιαστικὴν κένωσιν καὶ συρρίκνωσιν τῆς κανονικῆς Αὐτοῦ δικαιοδοσίας διὰ τὴν δημιουργίαν, διὰ τῆς κανονικῆς ὁδοῦ, νεωτέρων Πατριαρχείων καὶ αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, καταδικάζων συνοδικῶς τὴν νεοφανεῖσαν αἵρεσιν τοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ, ἢ ὁποία ἐξεδηλώθη κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους, προξενούσα μύρια ὅσα κακὰ εἰς τὸ Κυριακὸν

Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὡσαύτως, δὲν ἔπαψεν οὐδόλως καὶ ὑπὸ ἀντιξοῦς συνθήκας νὰ μεριμνᾷ θυσιαστικῶς καὶ νὰ ἐργάζεται ἀόκνως ὑπὲρ τῶν διορθοδόξων σχέσεων καὶ νὰ συντονίζει μετὰ προσοχῆς καὶ συνέσεως τὸν διάλογον τῆς ἀληθείας ἐν ἀγάπῃ μετὰ τοῦ λοιποῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Ὅμως, Αὕτη ἡ ἄρχουσα καὶ πάσχουσα Μήτηρ Ἐκκλησία, πάλαι τε καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐδοκίμασεν παρὰ τινῶν εὐεργετηθέντων Αὐτῆς τέκνων χολὴν ἀντὶ τοῦ μάνα. Ἐπίκαιρος καὶ πάλιν τυγχάνει ὁ λόγος τοῦ σοφοῦ καὶ μεγάλου ἐκείνου Ἱεράρχου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μακαριστοῦ Μητροπολίτου Χαλκηδόνος κυροῦ Μελίτωνος, ὅστις εἶπεν: «Γνώριμοι εἶναι εἰς αὐτὴν τὴν ἐσταυρωμένην Ἐκκλησίαν οἱ ἐμπτυσμοί, οἱ κολαφισμοί, αἱ μάστιγες, τὰ ραπίσματα καὶ ὁ ἀκάνθινος στέφανος καὶ ἡ χολὴ μετὰ ὄξους καὶ ἡ λόγχη, τὰ ὀποθενδήποτε. Γνώριμός της καὶ ἡ πολυτέλεια τοῦ οἴκτου. Εἶναι οἰκειᾶι της αἰ φωναὶ "σταύρωσον", "οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα", "κατάβηθι". Καὶ εἰς ὠρισμένας στιγμὰς ἡ φωνὴ της συνοδεύει τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου της, "ἵνα τί μὲ ἐγκατέλειπες;"» ἀναφωνεῖ ὁ ἀοίδιμος ἐκεῖνος Μητροπολίτης.

Σταυρικὴ καὶ ἀκανθηφόρος, τὸ λοιπόν, ἡ πορεία τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀλλ' ἀναστάσιμος καὶ φωτοφόρος ἡ ζωοδότρα Αὐτῆς παρουσία. Σταυρῶνεται καὶ ἀνασταυρῶνεται πάλιν καὶ πολλάκις, ἀλλ' ἔργω τε καὶ λόγῳ κηρύττει: «Ἴδου γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρὰ ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ». Ἦλθεν τὸ πῦρ, ἀλλ' ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ὡς ἄλλη ἀφλεκτος βάλτος οὐ κατεκάει. Ἦλθεν τὸ ὕδωρ, ἀλλ' ἐπορεύθη διὰ ξηρᾶς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης. Ἦλθον αἱ θλίψεις, ἀλλ' ἐξήγαγεν Αὐτὴν ὁ Κύριος εἰς ἀναψυχὴν. Ἦλθον κατ' Αὐτῆς οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ ρύεται ἐξ αὐτῶν Αὐτὴν ὁ Κύριος. Ἐπνευσαν κατ' Αὐτῆς ἄνεμοι σφοδροί, ἀλλ' ἀμετακίνητος ἴσταται εἰς ταύτην τὴν ἁγίαν γῆν. Ἐκύκλωσαν Αὐτὴν δυσώδεις καπνοί, ἀλλὰ μυροβολεῖ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου Αὕτη ἡ ἱερά

παρεμβολή. Μετὰ λυσσαλέων κραυγῶν καὶ πολεμικῶν ἰαχῶν κατέφθασαν ἔμπροσθεν τῶν ἱερῶν Αὐτῆς θυρῶν, ἀλλ' Ἐκείνη εἰρηνικῶς ὑπέμεινεν πάντα πειρασμόν. Διὰ τοῦτο καὶ αὕτη ἡ μεγάλη πληθὺς τῶν Πατέρων, τῶν Ὁσίων, τῶν Ἁγίων, τῶν Ὁμολογητῶν, τῶν Νεομαρτύρων, τῶν ἐνδόξων Πατριαρχῶν, οἵτινες συνθέτουν τὸν ἔμφωτον χορὸν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, τὸν κοσμοῦντα τὰς χρυσᾶς δέλτους τοῦ Συναξαριστοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς. Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Σκηνίτης Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων, παρ' ὅλας τὰς ἱστορικὰς περιπετείας, τὰς πολλὰς δοκιμασίας, τοὺς ἀλαλήτους στεναγμοὺς καὶ τοὺς μυρίους πειρασμούς, οὐκ ἐπαύσατο ἐκ τῆς ἀμετακινήτου Ἀποστολικῆς Αὐτῆς Καθέδρας, ἐνταῦθα εἰς τὴν Βασιλεύουσαν Πόλιν, νὰ δίδει τὴν Ὁρθόδοξον καὶ σωτήριοιαν μαρτυρίαν Αὐτῆς μετ' ἀνδρείου φρονήματος εἰς ἕναν κόσμον ἄκοσμον καὶ ἐκκοσμικευμένον καὶ ὑπὸ τοῦ διαβόλου ἐσκοτισμένον.

Ἀπὸ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου τοῦ καὶ Ἰδρυτοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἕως Βαρθολομαίου, τοῦ ἐπ' ἐσχάτως εὐκλεῶς καὶ στιβαρῶς Πατριαρχοῦντος, οὐκ ἐπαύσατο ὁ Πατριαρχικὸς τοῦτος Ἄμβων νὰ ἐξαγγέλλῃ πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ «Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὁ ἐστὶ ἐρμηνευόμενον Χριστός» ». (Ἰω.α/41-42). Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, θάνατος, τὸ λοιπόν, οὐκέτι ἡμᾶς κυριεύειν. Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, μὴ λυπῆσθε. Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, μὴ φοβῆσθε. Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, παυσάτω ὁ θρῆνος καὶ ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ ὄδυρμός, αἱ μάχαι, αἱ αἱματοχυσίαι καὶ οἱ πόλεμοι τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν ἐθνῶν. Τὸ τιμιώτατον Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ ἐκχυθὲν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας, ἀρκεῖ διὰ νὰ σώσῃ πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Παυσάτω ἡ αἱματοχυσία, ἡ ἀδελφοκτονία, ἡ ἀνθρωποκτονία, ἡ καταστροφή τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τοὺς κρισίμους

τούτους καιρούς, ὅπου ἐψύγη ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν καὶ ἐκύκλωσεν τὴν οἰκουμένην ἐσχάτη ἄβυσσος πολέμων καὶ θλίψεων, στεντορεία τῇ φωνῇ, κατὰ τὴν ἱερωτάτην ταύτην ὥραν, ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐγώ, ὁ ἔσχατος τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Πανιέρου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τὸν λόγον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Κρήτης διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀποτροπὴν τοῦ πολέμου: « Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καταδικάζει γενικῶς τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ ἀπόρροια τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας. "Πόθεν πόλεμοι καὶ μάχαι ἐν ὑμῖν; Οὐκ ἐντεῦθεν, ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσι ὑμῶν; " (Ἰακ.δ',1). Ἐκαστος πόλεμος ἀποτελεῖ ἀπειλὴν καταστροφῆς τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ζωῆς».

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα

Ἡ Θεοδόξαστος καὶ μαρτυρική, ἡ πολύτεκνος καὶ καλλίτεκνος, ἡ φιλόστοργος καὶ φιλότεκνος Μήτηρ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ Οἰκουμενικὸν ἡμῶν Πατριαρχεῖον, ἐνταῦθα εἰς τὸ ἀείφωτον Φανάριον, τὸ Μεγάλον Μοναστήρι τῆς ὑπὸ οὐρανὸν Ὁρθοδοξίας, λαμπροφορεῖ σήμερον καὶ γηθοσύνως ἐορτάζει, Ἡγουμένου Ὑμῶν Παναγιώτατε, τοῦ Πρώτου τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀρχιεπίσκοπου, τοῦ Πατριάρχου τοῦ Γένους, τὸν Ἰδρυτὴν καὶ θεμελιωτὴν Αὐτῆς Πρωτόκλητον Ἀπόστολον Ἀνδρέαν. Καὶ ἡμεῖς, Παναγιώτατε, τὰ Ὑμέτερα τέκνα τὰ πεφιλημένα, τὰ κύκλω ἱστάμενα τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ἐνθα τελεσιουργεῖται τὸ Μέγα Μυστήριον τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ προσελθόντα ἐν εὐλαβείᾳ εἰς τὸν Πάνσεπτον τοῦτον Πατριαρχικὸν Ναὸν διὰ νὰ λάβουν Χάριν ἀντὶ Χάριτος ὑπταίαις χερσίν καὶ ταπεινῷ αὐχένι πρὸ τοῦ ὕψους τῆς Ὑμετέρας Χάριτος ἱστάμεθα καὶ ἐν σχήματι μετανοίας βοῶμεν καὶ λέγομεν: Εὐλόγησον Πάτερ τὰ τέκνα Ὑμῶν. Εὐλόγησον Δέσποτα τὴν ποιμνὴν Ὑμῶν. Εὐλόγησον, Παναγιώτατε, τὸν τετραπέρατον κόσμον, ὅπως καταπαύσῃ ἡ δαιμονικὴ ταραχὴ

καὶ ἀκουστῇ ἢ Ὑμετέρα εἰρηνικὴ φωνή, καλοῦσα εἰς μετάνοιαν
σωστικὴν καὶ λέγουσα: «Εὗρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὃ ἐστὶ
ἐρμηνευόμενον Χριστός». (Ἰω.α,41-42). Ἀμήν.